XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: CARRER NOU, 45

ANY II — NUM. 39
BARCELONA, 16 D'AGOST DE 1923

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

Con el dejo tropical de aquel que baila la rumba,

brindamos a la parroquia uns rodolins con segunda

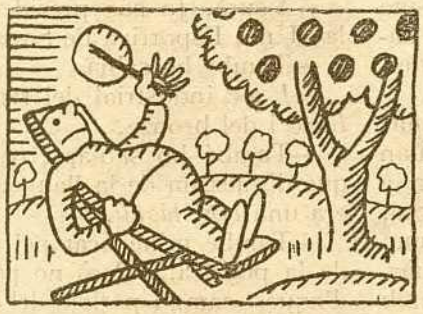
Si els mosquits, mosques i puces
no et creuen amb quatre nates,
t'encegues, fas el cor fort
i... *Matas!*

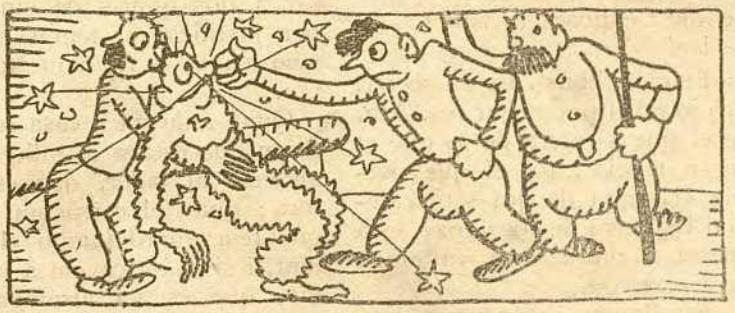
Los que gustan del melón
como fruta regalada,
defienden con gran tesón
a *Tallada.*

Tot lo que és barato és car,
i sigui home, sigui dona,
compra car, no siguis lluç,
que el *Car-dona.*

Los que huyen del calor,
sean miopes o sastres,
crían en gàbies de *Torres-Pallastres.*

Si al billar hi ha raons,
no diguis: «Quin mulladé!»;
com que el mullader ve d'aigua,
exclama així: «Quin *Aigué!*»

El que para estalviar
no gasta trajes a mida,
observa con gran pesar
que no *La-Riba.*

Si al bosc t'asseus sota un pi
i en Pere o en Berenguera
et diuen que era una alzina,
tu recorda't que un *Pi-era.*

10 CENTS.

Una noticia espeterrant

El *sereno* del meu barri és un *sereno* que no el té tothom que vol, no; és un *sereno* que, com la «Revista Pathé», *lo sabe todo, lo ve todo y me lo cuenta todo*; així, doncs, no té res d'estrany que quan tinc un dubte li demani consell, amb la seguretat de què em dirà una cosa o altra per esvair-lo. Tinc de fer constar que acostumo a fer d'àrbitre sense sou en els partits que organitzen de quatre a sis del matí els serenos contra els vigilants del districte, al tombant de casa.

No trobaran res d'estrany així, que quan l'altre dia el cobrador del tramvia, enterat de què era qui era, em preguntés qui seria campió d'Espanya l'any que ve, pensés tot seguit amb el *sereno*. Res: per on pue sapiguer si això que diu que ho sap tot, és paveria o no?

—Escolteu, Ton: vós podríeu dir-me qui serà campió d'Espanya l'any que ve?

Em va mirar tot esverat.

—Desgraciat! No saps que si t'ho dic t'exposes la vida?

—I això?

—Es clar, home. Es un secret. Però jo no et puc negar res. Ara, que el que s'entera de lo que et vaig a revelar, tot el que posseeix el secret de qui serà campió d'Espanya de 1923-1924, està exposat a morir com va morir lord Carnavon.

—Expliqueu, i us prometo que demà picaré tres penals contra els vigilants.

—Doncs bé; l'«Europa» va anar, com tu ja saps, a València, i allí no els varen tractar com cal, i els de València, per desagreujar als «europeus», van enviar al secretari aquí i aquest va prometre a l'«Europa» que el «València» vindria a jugar contra ells. Però... el «Barça» es va enterar que hi havia el secretari del «València» aquí i que etc., i va anar-lo a trobar i li va dir, poc més o menys: «Miri: nosaltres l'any que ve serem campions d'Espanya.» «Home, això és molt dir... Mirin que...» «Li diem que l'any que ve serem campions d'Espanya; ho sent?, d'Espanya; i com que ens convé jugar contra el «València», nosaltres li prometem que si, en lloc de jugar a Gràcia, el «València» juga a Les Corts, tan bon punt guanyem el campionat d'Espanya (que el guanyarem), anirem a jugar dos partits a València i presentarem l'equip campió complet.» Lo altre que després va passar no ens interessa, i es pot suposar, sapiguent que el «Barcelona» ha incluït al «València» en el calendari de la propera temporada.

De totes maneres, els podem assegurar que hi ha un club català que ha promès anar a jugar a Va'ència l'any que ve, amb el títol de campió d'Espanya. Nosaltres creiem que tots els catalans sols tenim una paraula, i esperem que l'any que ve el campionat d'Espanya quedarà a Catalunya.

Intervius Grimegials i Camelístiques

Amb el senyor Roig, president de la "U. E. S."

El senyor Roig és un home atrafegat, un dels homes que fan feina. Aquest començament no el fem pas per despistar i fer creure que ens hem tornat més seriosos que un despertador posat a dos quarts de cinc, sinó per justificar el temps que havem trigat a fer aquesta interviu.

Quan anàvem a casa seva ens deien que estava al taller; quan anàvem al taller, que estava a fora; quan el cercàvem a fora, que feia guàrdia amb el somatent, i si el buscàvem a la guàrdia, que estava atrafegat amb els assumptes electorals... I a un home així, per més bruixa que se sigui, no hi ha manera d'aconseguir-lo fàcilment.

Però no era cosa que això durés un segle, ni tan sols un any, i avui hem agafat al senyor Roig en ple estiueig, estirat *a la sombra de un plátano verde*, i li hem abocat una interviu.

Ens ha rebut amatent i una mica escamat.

—Amb qui tinc l'honor de parlar?

—Amb...

—Del somatent, oi?

—No; no, senyor.

—Es que, sap?, amb això de la situació fem guàrdies..., i només em faltava això! Jo sóc un home atrafegat.

—Sí, ja ho sé. Però no l'estic cercant per saber lo que ja sé; vull més.

—Veurà. Jo sóc president de la «Unió Esportiva de Sans».

—També ho sabia.

—I sóc industrial del ram del ferro i del bronze.

—També ho sabia, i perdoni que diguéssim de la llauna, però era una *lapizlázuli*.

—També m'he ficat pel camp de la política... Però no parlem d'aquest camp; parlem del camp de futbol.

—Sí, veurà, parlem d'això, que és lo que m'interessa, que, per servir-lo, sóc del XUT!

—XUT!?... Ha dit XUT!?

—Sí, senyor.

—I quina alegria! Amb les ganes que tenia de coneixe'ls!

—Doncs, ja veu...

—Vaja, vaja! He! He!... Qui ho tenia de dir! Doncs, digui, digui...

S'arregla la corbata i ens esguarda amatent.

—Com va aquest entusiasme deportiu i *tarraconense*?—diem.

—Esplèndid! Ara hem fet una subscripció per a fer obres al

camp, i se'n pot ben riure de l'èxit de «La Montería».

—I quines obres faran?

—Casetes pels jugadors... i pels que no siguin jugadors...

—Casetes per a què?

—Per...

I a cau d'orella ens diu un mot rotund.

—Es a dir, que...?

—Sí, sí; pot dir-ho. Els que vinguin al camp ben beguts i ben menjats, se'n podran tornar... tranquils i alegrets. Nosaltres volem que al nostre camp es puguin satisfer totes les necessitats, totes!

—Molt bé! El felicito! Això és una idea mascle que li resoldrà moltes *broncas* injustificades. Quants escàndols s'haurien estalviat si no s'irrités el malhumor d'algun espectador amb violents continències! Res: el felicito! I del seu *fenómeno*?

—De...?

—D'en Sancho.

—Ai, *Dios te lo bendiga*!—ens diu en Roig tot i perdent-nos el respecte. — En Sancho, diu? Si ens descuidem ens arruïna. «Que si no tinc sabates; que si no treballo; que si mil de l'ala; que si mil de l'altra ala...» Res: una altra temporadeta de Sancho i ja teníem de pensar amb el *mausoleo* de la «U. E. S.». Després, estimada Bruixa, que l'home em tenia els nois esporuguits. Durant els partits me'ls posava verds. Burro! Animal! *Sidecarista*! Demani d'insults grossos. I els fills meus, que ja pot dir que me'ls estimo com se podia estimar aquell Matas als seus, estaven més emocionats que si s'anessin a casar.

—Resumint: que l'haig de felicitar.

—Tot seriosament. Cregui'm: Home *fenómeno* i gos pelut, primer mort que conegut.

I així vàrem finir la nostra tasca amb el senyor Roig, el mai prou lloat senyor Roig, president de la «U. E. S.», industrial del ram del bronze i del ferro, més o menys *glicerofosforado*, somatenista, casolà, polític i bona persona, tot amb una peça, encara que això últim amb lo penúltim sembla que no lligui, però lliga. Ell prou que volia explicar-nos el *team* de la temporada entrant i coses serioses pròpies de *La Jornada*; però com que ja en teníem prou, vàrem montar a l'escombra—sóc Bruixa—i el vàrem deixar endormiscat a la *sombra de un plátano verde*.

LA BRUIXA DEL METRO

BOXA

El dijous, per no perdre el costum, el Parc estava ple de gom a gom.

L'*acicate* era el desempat Albert-Masferrer, i hem de confessar que fou un combat amb totes les de la llei.

Però com que les coses és bo començar-les pel principi, i es qüestió d'anar per parts, ja que amb palla i temps maduren les nespres, primerament farem el comentari dels combats entre «mosques» i «galls» amb què ens obsequiaren els organitzadors abans d'arribar al plat fort.

En Blay va guanyar a l'Oliva pel procediment del pinyol.

Tothom creia més eficaç el pinyol de l'Oliva, però així que l'*speacker* ens avinentà de la victòria d'en Blay, ens convencérem de què l'Oliva era sense pinyol.

En Meya és un minyó d'aquells que no s'entenen de raons. Es com aquells pintors que primerament donen la primera capa, després la segona i darrerament envernissen.

En Prat a la primera capa ja no hi feia gaire bona cara, a la segona guaitava de cantó i a la tercera treia foc pels queixals. Amb tot i això, va fer un combat ple d'emoció.

En Cuenca, malgrat no arribar al llombrigo de l'Aparicio, d'una envestida el va estendre al mig del *ring* voltat de tots els parents i coneguts, que volien portar-li els auxilis espirituals.

En Reyes s'hi va oposar i va comptar fins a 10, mentre el poble, enfilat dalt de les cadires, aclamava a en Cuenca.

...I vàrem arribar al plat fort.

En Masferrer va boxejar com un home que sap el que es fa i que coneix la tàctica del seu adversari.

El seu estil es va imposar de bon començament, essent l'Albert qui degué emmotllar-se al joc marcat per en Masferrer.

Moments hi hagué en què el coratge de l'Albert feia témer un k. o. com una casa, però sempre l'habilitat d'en Masferrer sortí triomfant.

Els jutges cregueren oportú allargar el combat un *round* més, i si fossin sincers confessarien que ho feren més per acontentar la parròquia, que no pas per altre motiu.

En Masferrer, fent un esforç, aconseguí dominar a l'Albert, acabant de convèncer als pocs que no ho estaven, i la victòria fou seva.

Tots vàrem aplaudir, i, encantats de la vetllada, férem cap a caseta a fer *non-non*.

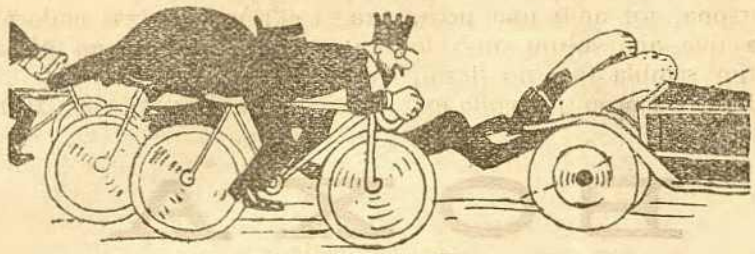
Avui jugaran la final de la copa «Madrid» en Masferrer contra en Zaragoza.

EL JUGADOR DE FOOT-BALL

Obra de gran utilidad para presenciar, jugar o arbitrar partidos.—Reglamento oficial.—Léxico inglés-español.—Explicación del *off-side*.—Cirugía de urgencia.—Higiene del jugador.

Un tomo en rústica con cubierta en colores: 1'25 ptas.

Espanya, una vegada siguin aprovats els projectes del Diputat Sr. Ràfols

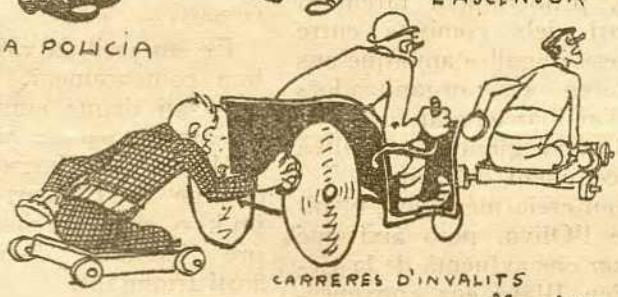

UN ENTERRAMENT

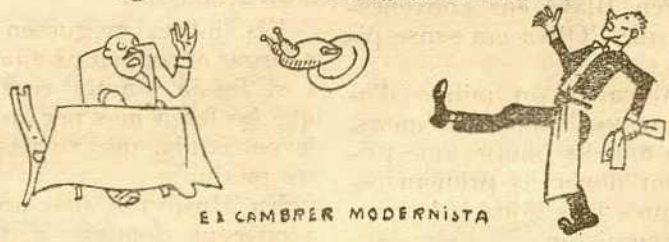

LA POLICIA

L'ASCENSOR

CARRERES D'INVALITS

EL CAMBRER MODERNISTA

No em fumarás pas

¿Pretendéis que con palabras
de entusiasmo llame al sol,
para ver si con sus rayos
ilumina al «Español»?
¿Y que diga que Tallada
entre todos es el «as»,
y que Ciudad los protege?
No em fumaràs pas!

*

¿Que llame a Gamper esclavo
de su club y de sus socios,
y que detrás del esport
abandona los negocios?
¿Que no reposa un momento
en pro de una eterna paz?
¿Pretendéis que así lo diga?
No em fumaràs pas!

*

¿Ansiáis que clame en voz alta
que Cardona es presidente
y lleva la voz cantante
en medio de aquella gente?
¿Y que diga por capricho
que es él quien lleva el compás
y los demás le obedecen?
No em fumaràs pas!

*

¿Que no duerme, ni descansa,
ni fuma, ni va al billar,
y que en bien del club «Europa»
Aigé al fin se va a matar?
¿Que es un temperamento
que no se ahoga en un vas?
¿Queréis que le llame mártir?
No em fumaràs pas!

*

¿Queréis que asienta y que crea
que Cabot se ha retirado
y abandona para siempre
la dirección del tinglado?
¿Y que diga sin rubor
que del deporte al detrás
su casa amenaza ruina?
No em fumaràs pas!

*

¿Que coja mirra y incienso
y entone así una canción,
llamando a Platko *coloso*
y a Zamora *campeón*,
y a Juliá *irresistible*
y a Cros alegre y locuaz?
¿Pretendéis que les dé coba?
No em fumaràs pas!

*

Y si enojado pretendes
que de una vez la verdad,
potente, recia y vibrante,
asome en la obscuridad,
y sea yo el paladín
que por ello arrisque el nas,
sin miedo a los estropicios:
No em fumaràs pas!

DOVA

FUTBOL

Avenç
Atlétic de Sabadell

Deu a zero a favor dels de l'«Avenç», i això és perquè els de Sabadell tenien encara molts jugadors que estaven purgant la disbauxa de la festa major i no varen poder presentar el *completo*.

No féu el mateix l'«Avenç», que va presentar un equip d'aquells d'hivern en plena canícula i va desencolar als de Sabadell pel resultat ja dit.

No podran negar que és un resultat que no es presta, precisament, per anar a reclamar, ja que és dels que considerem aplastants i contundents.

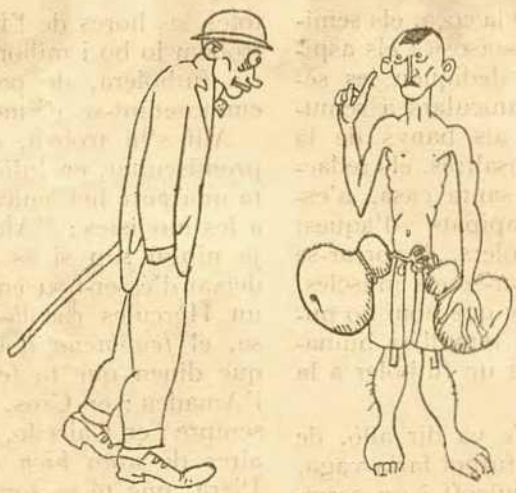
Esperem que arribi el campionat, puix si per aquest partit tinguéssim de jutjar lo que els de Sant Andreu podrien arribar a fer, el campionat que ve asseguraríem que seria...

Iluro
Badalona

Que els de Mataró són uns xicots molt trempats i de la broma, no hi ha ningú que ho dubti; així, doncs, no és gens estrany que clavessin panadera als del «Badalona» per tres a zero.

Si bé l'«Iluro» va presentar tot l'equip, *salvo ligeras variaciones*, el «Badalona» va presentar més *variaciones* que jugadors del primer. De totes maneres, no vol dir això que volguem *empañar el brillo* d'aquesta victòria de l'«Iluro», que no deixem de reconèixer que és brillant, guanyada en bona *lid*, i fins arbitrada per en Lemmel.

Facilitem als de Mataró, que ja poden dir que estan més amunt de Badalona.

—Vostè, què fa? L'*ower*, o el doble *ower*?
—Jo? La corda i el sorral.

El corredor "Relámpago", o d'això se'n diu batre "records"

Hosanna! Al.leluia! Hurra! Visca! *Arriba*, cartrons!

Aquests crits d'entusiasme, expresió de l'ídem que brolla del nostre cor, se'ls té ben merescuts—segons acord pres pels d'aquesta Redacció—en Casas, el simpàtic corredor del «Barça», que en els campionats atlètics de Catalunya va ensopir tots els *records* haguts i per haver, de la cursa dels cent metres.

Un servidor no hi era. (Fins aquí podien arribar les bromes!) Però ho vaig llegir a *Las Noticias*. Això vol dir que la informació és certa, puix ¿com es pot dubtar de lo que assegura un diari *para las familias* i que, ultra això, *no está afiliado a ningún partido político?*

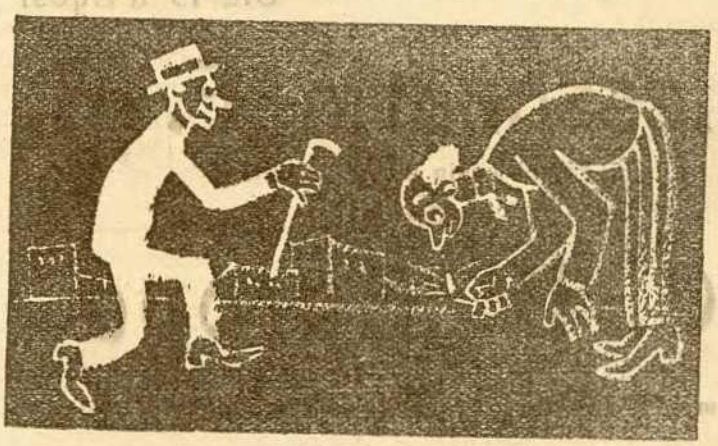
Vegi's lo que diu, i que ens ha omplert de goig, completament legítim:

«Los resultados fueron los siguientes:

»100 metros lisos. — Primero, Casas, del F. C. Barcelona, en 1 segundo 7/10; segundo, Recasens, del C. G. Tarragona, a 3 metros, y tercero, Cebrián, independiente, a 2 metros.»

Eh? Què els sembla en Casas? Va fer, tot solet, els cent metres en un segon i un xiquet més. Veuran; fem números.

Si cent metres els corre en 1'70 segons, el quilòmetre el correrà en 17 segons i els deu quilòmetres en 170 segons, o sigui, menys de tres minuts. Hi ha cap estranger capaç de tal facècia? No, oi? Doncs... hip, hip, hip! Hurra!...

—Caram! Què busca amb tanta afició?
—Home, buscava el camp de l'«Español», i no el trobo!...

El color de moda o la terra negra fa bon blat

Els «asos» de la coça, els semi-«asos», els mig-«asos» i els aspirants a «asos» dediquen les seves vacances caniculars a remullar-se el físic als banys de la Barceloneta. Nosaltres, els redactors d'aquesta santa casa, n'estem força empipats d'aquest afany dels futbolers, de torrar-se la pell i refrescar-se els muscles, puix és un fàstic que hom no pugui ni posar en remull sa humanitat sense tenir un futboler a la vora.

Quan la *Fede* va dir allò, de què a l'estiu el futbol faria vaga, en Dova, en Quicoff i un servidor vàrem fer un triple bot d'alegria.

—Gràcies a Déu—exclamàrem—que podrem fer el *tritó* sense tenir de pensar en si l'Alcàntara s'afaita cada dia, o en Cros gasta talons de goma.

—Sí, sí! Ara li fan el mànec! Anem a la sorra, i cada dia, i en totes les hores de l'ídem, ens hi trobem lo bo i millor de la paveria futbolera, de panxa al sol, emmorenint-se el melic...

Allí s'hi troben, en fraternal promiscuïtat, en Julià, que adopta una *pose* hel.lènica que aliena a les modistes; l'Alcàntara, que ja ningú sap si és solter o ha deixat d'ésser-ho; en Canals, fet un Hèrcules casolà; en Saprisa, el *fenómeno* nou de trinca, que diuen que fa fer un *feio* a l'Amadeu; en Cros, guapet com sempre; en Caicedo, amb aquells aires de *niño bien* ensopit; en Piera, que té el somriure registrat.. En fi, tots, i perquè no hi falti res, fins en Bru, que per no tornar-se negre es posa a cobert d'una manera discreta.

CIUDAD
El punto más fresco de España. — Razón: «R. C. D. Español».

Però l'heroi de la platja és en Montesinos. No cal que hi facin gastos. El seu color natural, entre terra d'escudelles remullada i xocolata de pesseta, accentuat pel sol i la sorra, bat el campionat de la torradura cutània.

L'Alcàntara, que també tira a paella, sembla un glop de llet al costat seu. Mirin si és indiscutible la superioritat del defensa d'en La Riva, que quan alguna senyoreta vol expresar el grau de negror de ses envejables pells, és corrent que digui:

—Ja m'acosto al to Montesinos, oi?

Abans era en Robert, aquell boxejador *fulero*, el rei de la negror. Ara és en Montesinos, i no creiem que cap futboler li arrabassi el ceptre.

En La Riva, davant d'aital triomf, no s'hi veu de content.

CUSCUNILLES

FUTBOL

Festa Major de Gràcia

A les 5 de la tarda

CAMP EUROPA

Gran partit internacional

Dia 19 d'Agost

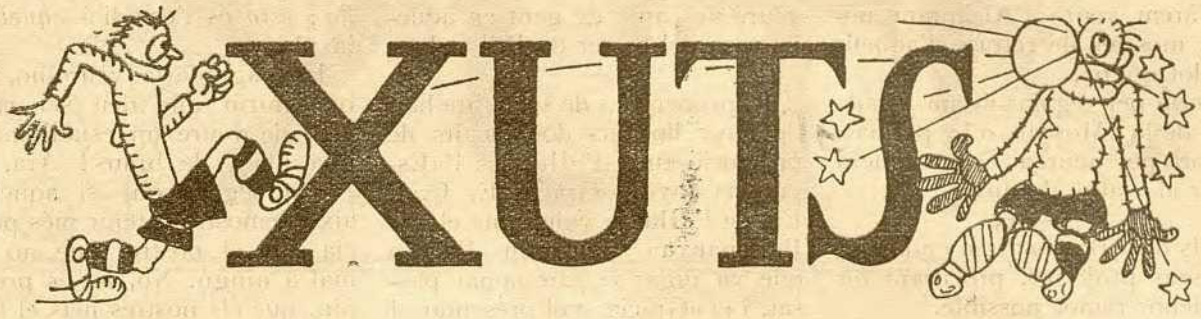
Alessandria F. C.

Famós equip del Nord d'Itàlia

CONTRA

C. D. Europa

Campió de Catalunya i finalista del campionat d'Espanya

Vostès deuen estar enterats de què la Federació ha prohibit els *bolos*, oi? Doncs nosaltres ens havem enterat de què, o la Federació se'ns rifa, o els «asos» es rifen a la Federació. Perquè pels nostres propis ullets (que són els que fem servir sempre) hem vist a certs defenses d'upa jugant per aquestes *planes*, amb aquell delit i aquella mullena.

Que si n'estem segurs? Veuran: tenim un dubte. Al preguntar a un espectador agrícol: «Aquell és en... (no volem delatar a ningú; muts), oi?», el pagès ens va respondre: «Tofoi! No ho crec pas. El *purgama* diu que es diu Duran i que és de Braselona»...

Duran? Mau!

—

Participem a la nostra distingida clientela, que en Lemmel, de resultes del nostre «xut» escandalitzant-lo per la seva poca roba als banys, s'ha comprat un trajo una mica més decent.

—

En Matas està de pega. No en tenia prou de la patacada del *dallonses* d'allà dalt, que la *poli* l'escorcolla i el penyora per portar una pistola sense la seva corresponent guia. La nostra preocupació és saber per què l'Arturet portava la pistola. Potser en Cabot...? Què sap hom, Mare de Déu!

—

En Cros és un lector nostre; això ho sabem, com també sabem que cada dijous al matí va al Bar Monumental i dóna un ral al primer nano que li porta el XUT! I, posats a sapiguer, direm que al llegir en el número passat que el mar li feia por, volia venir a protestar.

Res d'això, amic Cros. Nosaltres tots estèm en el secret de què et banyes, no a la piscina, sinó al mar, i fins que saps nedar, sinó que un maquiavelisme d'en Quirova va fer que et posés en *entredicho*.

—

El cunyat del Nas de Punta—no riguin, que això és molt seriós, — en concomitància amb mossèn Lletuga, va procurar seguir el principi de «divideix i teva és la victòria» i va donar vida a un club a Sans que *sa dice* «Sporting Club Sans».

Li pronostiquem una mort esllanguida d'encefalitis letàrgica.

—

L'«Europa» probablement tornarà a anar a València a últims del proper setembre, a jugar contra el «Gimnàstic».

Ara, que aquesta vegada el viatge serà voluntari; no s'obligarà a cap jugador a agafar el tren.

No sé perquè em sembla que no hi aniran tots!

—

Els combats del Parc han servit de popularització de la boxa.

El governador ha pres mides, perquè creu que els *pistoleros* escolliran la boxa en llurs *atracos*.

Així, si els escorcollen, no els trobaran res.

—

Les fulles que serveixen per a les inscripcions de jugadors a la nostra mai prou lloada Federació, no estan numerades. I, al no ésser-ho, resulta que a vostè li omplen la fulla i després ve un senyor i l'enreda (!) amb unes quantes indicacions de pesseta, i es decideix i firma per un altre.

Val la primera.

Però... vol dir que la segona no passarà a primera? Vol dir que no s'acomplirà el precepte bíblic, que diu que *los últimos serán los primeros*?

Perquè en sabem d'un que, firmada ja l'alta, l'enredaven per una refirma i li asseguraven que no li passaria lo d'en Carulla.

I..., la veritat, preferiríem aquestes fulletes amb uns números ben rossos. Fa, federatius de la «F. C. C. F.»?

—

En Berdemàs i en Pinillo estan irresistibles. Les derrotes amb honra i glòria amb clubs forasters els entusiasmen més que no pas les victòries entre ells.

Ho sentim pels cotxers de punt.

Si aquests minyons segueixen rebent satisfaccions, la raça de cotxers de punt està predestinada a desaparèixer.

—

JOVE

futbolista, guanyant mil cinc centes peles al mes, desitjaria soci capitalista per explotar a un directiu.—Escriure: XUT!, 3437259.

INSECTICIDA TALLADA

ideal para acabar en pocos minutos con los individuos de Junta que son cabras.—De venta en todas las farmacias.

Vàrem veure l'Alcàntara mirant mostres de retrats d'aquells de dotze o'65.

Seria per regalar-ne un a cada soci de la «Mosca», o bé pel passaport per anar a Esparraguera a fer el viatge de nuvis.

—

Els del «Barça» tiren endavant els seus projectes, procurant fer la menor remor possible.

Es com aquella vegada que els Jesuïtes obrien uns passadissos subterranis i la gent oïa remors misterioses a les nits, sense sapiguer de què anava.

Coses de clericals!

—

L'«Europa» ha començat les obres del nou camp de joc, però sembla que es troben certes dificultats per la part militar, ja que al davant hi ha un quarter, i fóra molt probable que es prescindís del projecte primitiu.

De totes maneres, ens han assegurat que el campionat vinent es jugarà al camp nou.

—

A la nova Junta del Comitè Provincial de la Federació hi ha els mateixos lloros amb gàbies diferents (1). Va sortir el «Terrassa» i al seu lloc es va posar el «Vilassar», representat per en Rossell, que l'any passat representava al «Mollet», que és fora. Entra el «Barceloní» en lloc del «Club Catalunya», de Badalona, i el representa l'Alvarez, antic representant del sortit.

I després es queixaran de què a la Federació tot són pastells.

La comoditat és mitja vida, però després no hi ha dret a cridar.

Amb les ganes que tenfem de veure un canvi de gent en aquella casa del carrer de Bilbao!

—

El proper mes de setembre han de tenir lloc els dos partits de promoció entre l'«Iluro» i l'«Espanya» (avui «Gràcia E. C.»). Els de l'«Iluro» volen que els de l'«Espanya» presentin l'equip que va jugar el campionat passat, i el «Gràcia» vol presentar el que té actualment.

ALS DE FORA

Tan si sou de Picamoixons com de Santa Perpètua de la Moguda, com si sou de l'altra banda de món, podeu enviar totes les noves que tinguin relació amb el futbol, siguin locals, siguin internacionals.

A treballar tots!

Vet aquí un compromís per la Fede. Tant l'un com l'altre són de la política «barcelonista», i al cap i a la fi, el «Barça», o sigui la Fede, és la que ha de resoldre l'assumpte. Deu tenir ja en Cabot resolt el problema d'acontentar als dos? O bé vol aprofitar una idea que ha tingut el mosso encarregat de la cacera de puces: que el partit sigui jugat per jugadors que no pertanyin ni a un club ni a l'altre i així no podran dir res, o bé que s'ho facin a la manilla?

—

A Santander una empresa taurina vol construir un estadi al costat de la plaça de braus.

En Torrents (a *Rotativo*) es permet dir que *esto matará aquello*; *esto* es l'estadi i *aquello* és la plaça.

Ens agradaria veure-ho, perquè mirin que deu ser *munic* això de veure un estadi matant una plaça de braus! Ara, que estem segurs que si aquell fa això demostrarà tenir més potència que el nostre, que no farà mal a ningú. No, no es preocupin, que els nostres néts el faran servir per posar-hi un safaretx o un criader de granotes.

—

Els de Vigo es volien fusionar amb els del «Fortuna» de ídem, però diuen que no es fusionen perquè no tindrien prou peles per fer un sol club.

No ho entenem. Tenen prou peles per ésser dos clubs separats, i per ajuntar-se i fer-ne un de sol no en tenen prou?

No sé perquè ens sembla que ens enceren...

L'hora del correu

Mary: La setmana que ve, que ja haurem instal.lat una agència d'informes matrimonials, li contestarem amb tota mena de detalls.

Dandy: No veu que lo que vostè ens conta ja ho sap tothom? Calculi: ja ens ho havia dit en Quicoff, això que és l'home de les notícies atrassades!

Lolita: Ah! Arribat tot i li torno a dir, *guapa*, escrigui i digui'm allò..., i si m'ho diu, jo dallonses, m'entén?

Un de Sans: Gràcies per la notícia. El seu «xut» és d'aquells amb efecte; el publiquem.

Rusé: Ai, nena! No es fiqui més amb en Dova, pobret! No veu que no pot ser? Ja ha fet salat. El campionat *ancostuma* a començar el segon diumenge d'octubre.

Un de Terrassa: *Bueno, hombra, bueno*; ja en parlarem d'això; però consti que, si ens torna a tocar als de Sabadell, rebrà.

Parisette: Vol dir que no és un home not, vostè? Miri que tenim molta pupil.la amb això... En Quirova, només veient la carta i sentint la veu del que l'ha escrita, coneix si és mascle o femella. Al tanto, doncs, que a nosaltres no ens encerarà així com així, no.

IMPREMTA COSTA: CARRER NOU, 45.—BARCELONA

(1) No sempre han d'ésser gossos amb collars variats...

Sibecas Germans

Fabricació especial de guants de boxa. EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Aribau, 35 - Telèf. 5031 A.

JA S'HA PUBLICAT

Historia del Campeonato de Cataluña de Futbol 1922 - 1923

Porta ressenyes de tots els partits de Campionat; Comentaris de cada jornada, per J. Torrens.

Un volum de més de cent planes amb coberta a tricromia 1'50 Ptes